

De grond was bedekt met een dichte ochtendnevel toen Vaelins vader hem naar het Huis van de Zesde Orde bracht. Hij zat voorop, zijn handen stevig om de zadelknop geklemd, en hij genoot van de rit. Het kwam niet vaak voor dat zijn vader hem mee uit rijden nam.

‘Waar gaan we heen, heer?’ had hij gevraagd toen zijn vader hem naar de stal bracht.

De grote man zei niets, maar aarzelde even voordat hij het zadel op een van zijn strijdrossen hees. Vaelin, die eraan gewend was dat zijn vader zijn vragen meestal negeerde, zocht er niets achter.

De ijzeren hoeven van het oorlogspaar kletterden op de keien toen ze wegrede van het huis. Na enige tijd passeerden ze de oostelijke poort, waar de lichamen in kooien aan de galg hingen en de lucht vervuilden met de stank van hun ontbinding. Hij had geleerd niet te vragen wat ze hadden gedaan om een dergelijke straf te verdienen, al was dat een van de weinige vragen die zijn vader altijd bereid was te beantwoorden. De verhalen die hij Vaelin dan vertelde hielden hem ’s nachts uit zijn slaap en vaak luisterde hij bezweet en betraand naar de geluiden aan de andere kant van het raam, bang dat dieven, rebellen of Ontkenners die waren aangeraakt door het Duister hem kwamen halen.

De keien maakten spoedig plaats voor de velden aan de andere kant van de muren en zijn vader spoorde het paard aan tot een draf die al gauw overging in een galop. Vaelin lachte uitgelaten. Even schaamde hij zich voor zijn opwinding. Zijn moeder was nog geen twee maanden geleden gestorven en het verdriet van zijn vader hing als een onweerswolk boven de dagelijkse gang van zaken, maakte de bedienden zenuwachtig en hield bezoekers buiten de deur. Maar Vaelin was pas tien en had een kinderlijke kijk op de dood: hij miste zijn moeder, maar haar overlijden was door geheimzinnigheid omgeven. De dood was het ultieme mysterie

van de wereld der volwassenen. Hij had gehuild, maar wist niet precies waarom, en nog steeds snaaide hij gebak van de kokkin en speelde in de tuin met zijn houten zwaard.

Ze reden enkele minuten voort in galop, tot zijn vader de teugels aantrok. Naar Vaelins smaak had het veel te kort geduurd. Het liefst wilde hij eindeloos doorrijden. Ze waren gestopt voor een groot ijzeren hek. De spijlen waren lang, hoger dan drie mannen die op elkaars schouders stonden, en ze hadden gemene puntige uiteinden. Boven op het boogvormige hekwerk prijkte een ijzeren figuur, een strijder met op borsthoogte een zwaard dat met de punt naar beneden wees. Een verweerde schedel moest het gezicht voorstellen. De muren aan weerszijden waren bijna even hoog als het hek. Links hing een koperen bel aan een houten kruisbalk.

Vaelins vader steeg af en tilde hem uit het zadel.

‘Waar zijn we nu, heer?’ vroeg hij. Hij sprak op fluisterton, maar voor zijn gevoel schreeuwde hij. De stilte en de nevel bezorgden hem een ongemakkelijk gevoel; het hek stond hem niet aan, net zomin als de figuur die erop zat. Met de onfeilbare intuïtie van een kind wist hij dat die lege oogkassen vals waren. Een truc. Ze keken hem afwachtend aan.

Zijn vader gaf geen antwoord. Hij liep naar de bel, trok zijn dolk uit zijn riem en sloeg het handvat ertegenaan. Wreed doorbrak het geluid de stilte. Vaelin drukte zijn handen tegen zijn oren tot het geluid wegstierf. Toen hij opkeek stond zijn vader over hem heen gebogen.

‘Vaelin,’ zei hij met zijn rauwe krijgersstem. ‘Weet je het motto nog dat ik je heb geleerd? De lijfspreuk van onze familie?’

‘Ja, heer.’

‘Zeg het eens.’

‘Trouw is onze kracht.’

‘Ja. Trouw is onze kracht. Onthoud dat. Vergeet niet dat je mijn zoon bent en dat ik wil dat je hier blijft. Hier zul je veel leren. Je wordt een broeder van de Zesde Orde. Maar je blijft altijd mijn zoon en je zult mijn wensen eerbiedigen.’

Vaelin hoorde aan de andere kant van het hek grind knarsen. Hij draaide zich om en zag achter de spijlen een gedaante die was gehuld in een lange mantel. Iemand had hen opgewacht. Zijn gelaat was aan het zicht onttrokken door de nevel, maar Vaelin kromp ineen toen hij beseftte dat hij werd geobserveerd, kritisch werd gadeslagen. Hij keek op naar zijn

vader en zag een reus met krachtige gelaatstrekken, een grijzende baard en diepe rimpels in zijn gezicht en voorhoofd. In zijn blik school iets nieuws, iets wat Vaelin er nog niet eerder in had gezien en niet kon benoemen. Jaren later zou hij die uitdrukking terugzien op de gezichten van duizenden andere mannen, en herkennen als was het een oude vriend: angst. Het viel hem op dat de ogen van zijn vader ongewoon donker waren, veel donkerder dan die van zijn moeder. Zo zou hij hem zich gedurende de rest van zijn leven herinneren. Voor de buitenwereld was hij de veldheer, Eerste Zwaard van het Verbonden Rijk, de held van Beltrian, redder van de koning en vader van een beroemde zoon. Voor Vaelin zou hij voor altijd een angstige man blijven die zijn zoon achterliet bij het hek voor het Huis van de Zesde Orde.

Hij voelde de grote hand van zijn vader tegen zijn rug. ‘Ga nu maar, Vaelin. Ga maar naar hem toe. Hij doet je niets.’

Leugenaar! dacht Vaelin kwaad. Zijn voeten schoven door de modder toen hij in de richting van het hek werd geduwd. De gedaante in de mantel werd beter zichtbaar toen ze dichterbij kwamen; hij had een spits gezicht met dunne lippen en vaalblauwe ogen. Vaelin keek hem aan. De man met het spitse gezicht keek terug, zonder aandacht te schenken aan zijn vader.

‘Hoe heet je, jongen?’ De stem klonk zacht, als een zucht in de wind.

Waarom zijn eigen stem toen niet trilde, zou Vaelin altijd een raadsel blijven. ‘Vaelin, heer. Vaelin Al Sorna.’

De dunne lippen vormden een glimlach. ‘Ik ben geen heer, jongen. Ik ben Gainyl Arlyn. Aspect van de Zesde Orde.’

Vaelin herinnerde zich de eindeloze etiquettelessen van zijn moeder. ‘Mijn excuses, aspect.’

Achter hem klonk gesnuif. Toen Vaelin omkeek zag hij dat zijn vader wegreed. Het strijddros verdween in de mist, het geluid van de hoeven op de zachte grond stierf snel weg.

‘Hij komt niet terug, Vaelin,’ zei de man met het spitse gezicht. De aspect glimlachte niet langer. ‘Weet je waarom hij je hierheen heeft gebracht?’

‘Om veel te leren en broeder van de Zesde Orde te worden.’

‘Ja. Maar of je nu man bent of jongen, je wordt hier alleen toegelaten als je dat zelf ook wilt.’

Plotseling voelde hij de drang om te vluchten, te ontsnappen in de ne-

vel. Hij kon wegrennen. Dan zou hij een bende zoeken waarbij hij zich kon aansluiten, de rest van zijn leven doorbrengen in het woud, zich voordoen als wees en geweldige avonturen beleven... *Trouw is onze kracht.*

De gelaatsuitdrukking van de aspect was neutraal, maar Vaelin wist dat hij iedere gedachte in zijn jongensbrein kon lezen. Later zou hij zich afvragen hoeveel van de jongens die hier al dan niet onder valse voorwendselen door trouweloze vaders heen waren gebracht het hazenpad hadden gekozen, en of ze daar vervolgens ooit spijt van hadden gekregen.

Trouw is onze kracht.

Hij keek de aspect aan en zei: 'Ik wil graag naar binnen.' Hij knipperde met zijn ogen om de tranen weg te krijgen. 'Ik wil veel leren.'

De aspect boog voorover om het hek te ontsluiten. Vaelin zag de wirwar van littekens op zijn handen. Toen het hek openzwaaide wenkte hij Vaelin binnen te komen. 'Welkom, Jonge Havik. Je bent nu onze broeder.'

Vaelin kwam er al gauw achter dat het Huis van de Zesde Orde meer was dan een huis. Het was een fort. Toen de aspect hem naar de hoofdpoort leidde zag hij de granieten muren als kliffen voor zich opdoemen. Donkere figuren, gewapend met handbogen, patrouilleerden langs de kantelen en keken op hem neer, hun gezichten deels verhuld door de nevel. Aan weerskanten van de boogvormige ingang, waarvan het valhek was opgetrokken om hen binnen te laten, stonden twee wachters met speren, ouderejaarsleerlingen van ongeveer zeventien, die eerbiedig bogen toen de aspect hen passeerde. Die schonk hun nauwelijks aandacht maar liep met Vaelin de binnenplaats op, waar andere leerlingen stro van de keien veegden. Uit de werkplaats van de smid klonk het gerinkel van metaal dat werd bewerkt door een zware hamer. Vaelin had wel eerder kastelen van binnen gezien. Zijn vader en moeder hadden hem ooit meegenomen naar het paleis van de koning. Hij was voor die gelegenheid in zijn beste kleren gestoken, maar had van verveling nauwelijks stil kunnen zitten toen de aspect van de Eerste Orde maar doorging met het ophemelen van de koning, die kennelijk een soort heilige was. Maar het paleis van de koning was een felverlichte doolhof van standbeelden, wandtafelen, glanzend gewreven marmer en soldaten met borstplaten waarin

je gezicht werd weerspiegeld. Het paleis van de koning stonk niet naar drek en rook en had geen honderden geheimzinnig ogende deuren waarachter zich wel zaken moesten afspelen die niet bestemd waren voor jongens van zijn leeftijd.

‘Vertel eens wat je weet van deze Orde, Vaelin,’ zei de aspect, terwijl ze doorliepen naar het hoofdverblijf.

Vaelin lepelde werktuiglijk een van de lessen van zijn moeder op: ‘De Zesde Orde hanteert het zwaard der gerechtigheid en bestraft de vijanden van het Ware Geloof en het Rijk.’

‘Heel goed.’ De aspect klonk verbaasd. ‘Je bent goed onderwezen. Maar wat onderscheidt ons van de andere Ordes?’

Vaelin deed zijn best het juiste antwoord te vinden, toen ze het hoofdverblijf betraden en hij twee jongens van een jaar of twaalf ontwaarde die elkaar te lijf gingen met houten zwaarden. Hun snelle uithalen, slagen en afweermanoeuvres deden het esenhout kraken. Ze vochten binnen een witte krijtcirkel en als ze te dicht bij de rand kwamen sloeg de instructeur, een magere kerel met een kale kop, ze met zijn rotting. Dat leek ze nauwelijks te deren, daarvoor gingen ze te veel op in de strijd. Een van de jongens maakte een misrekening bij een uithaal en incasseerde een zwaardslag tegen zijn hoofd. Hij wankelde en viel over de krijtlijn heen, wat hem als bonus een klap met de rotting opleverde.

‘Jullie vechten,’ antwoordde Vaelin. Zijn hart klopte in zijn keel bij het zien van het bloederige gevecht.

‘Ja.’ De aspect bleef staan en keek op hem neer. ‘We vechten. We doden. We bestormen kasteelmuren die worden verdedigd met pijlen en hete pek. We trotseren charges van paarden en lansen. We banen ons een weg door een haag van speren en zwaarden om het vaandel van onze vijand te veroveren. De Zesde Orde vecht, maar waar doen we dat voor?’

‘Voor het Rijk.’

De aspect bukte zich zodat hij hem recht in de ogen kon kijken. ‘Ja, voor het Rijk. Maar wat is er belangrijker dan het Rijk?’

‘Het Ware Geloof?’

‘Je klinkt onzeker, Jonge Havik. Misschien ben je toch niet zo goed opgeleid als ik daarnet veronderstelde.’

Achter hem sleurde de instructeur de gevallen jongen vloekend en tierend overeind. ‘Strontzak, slome duikelaar, onhandig uilskuiken! Terug in de ring! En waag het niet nóg een keer te struikelen, of ik zal ervoor

zorgen dat je nooit meer opstaat.’

“Het Ware Geloof is de som van onze geschiedenis en onze geest,” reciteerde Vaelin. “Als we overgaan naar het Hiernamaals versmelt ons wezen met de ziel van de Vertrokkenen met als doel ons de weg te wijzen in dit leven. Daarom eren wij ze en schenken we ze ons vertrouwen.”

De aspect trok een wenkbrauw op. ‘Je bent goed op de hoogte van de leer.’

‘Mijn moeder heeft me vaak onderwezen.’

Het gezicht van de aspect betrok. ‘Je moeder...’ Hij zweeg en zijn gezicht veranderde weer in een emotioneel masker. ‘Je mag je moeder niet meer ter sprake brengen. Dat geldt ook voor je vader en om het even welk ander familielid. Vanaf nu is de Orde je enige familie. Je behoort toe aan de Orde. Begrijp je dat?’

De jongen die het zwaard tegen zijn hoofd had gekregen was opnieuw gevallen. De leermeester diende hem een stevige reeks tikken met de rotting toe, met een onbewogen uitdrukking op zijn benige gezicht. Vaelin had dezelfde uitdrukking ooit gezien op het gezicht van zijn vader, toen die een van zijn jachthonden een afstraffing gaf met zijn riem.

Je behoort toe aan de Orde. Tot zijn verrassing werd zijn hartslag rustiger en trilde zijn stem niet toen hij de aspect antwoord gaf: ‘Ik begrijp het.’

De leermeester heette Sollis. Hij had een mager, verweerd gezicht en ogen als van een geit: grijs, kil en onderzoekend. Nadat hij één blik op Vaelin had geworpen vroeg hij: ‘Weet jij wat aas is?’

‘Nee, meester.’

Meester Sollis liep naar hem toe en boog over hem heen. Vaelins hart ging er niet sneller van kloppen. De aanblik van de kaalhoofdige meester die zijn rotting liet neerkomen op de gevallen jongen had zijn angst veranderd in sluimerende woede.

‘Dat is kadavervlees, jongen,’ zei meester Sollis tegen hem. ‘Vlees dat op het slagveld achterblijft, waar ratten eraan kunnen knagen en kraaien eraan kunnen pikken. Dat is wat jou te wachten staat, jongen. Te eindigen als kadavervlees.’

Vaelin zei niets. Sollis starde hem met zijn geitenogen doordringend aan, maar hij wist dat ze geen angst zagen. De meester maakte hem woedend. Niet bang.

Met tien andere jongens werd hij ingedeeld in een kamer op de zolder van de noordelijke toren. Ze waren allemaal ongeveer even oud als hij. Een paar snotterden van eenzaamheid, maar sommige jongens hadden een brede grijns op hun gezicht. Die waren kennelijk blij dat ze van hun ouders af waren. Sollis gaf de groep opdracht een rij te vormen en haalde met zijn rotting uit naar een dikke jongen die niet snel genoeg was. ‘Schiet op, flapdrol.’

Hij bekeek de jongens een voor een en liep toen naar voren om ze te beledigen. ‘Naam?’ vroeg hij aan een lange jongen met blond haar.

‘Nortah Al Sendahl, meneer.’

‘Het is meester, geen meneer, domkop.’ Hij liep naar de volgende. ‘Naam?’

‘Barkus Jeshua, meester,’ antwoordde de dikke jongen die hij had geslagen.

‘Ik zie dat ze nog trekpaarden fokken in Nilsael.’

Zo ging het door tot hij ze allemaal had uitgeoeterd. Toen deed hij een paar stappen terug om een korte toespraak te houden: ‘Jullie families zullen wel een goede reden hebben gehad om jullie hierheen te sturen,’ zei Sollis. ‘Misschien wilden ze een held van jullie maken, deden ze het om de eer van de familie hoog te houden of om tussen het zuipen en het hoereren door over jullie te kunnen opscheppen. Wie weet hadden ze gewoon geen zin meer een vervelend kind over de vloer te hebben. Hoe dan ook, vergeet ze maar. Als ze jullie gewild hadden dan zaten jullie hier nu niet. Jullie zijn nu van ons. Eigendom van de Orde. Hier zullen jullie leren vechten. Jullie zullen de vijanden van het Rijk en het Ware Geloof doden tot jullie zelf in het stof bijten. Dat is het enige wat telt. De rest doet er niet toe. Buiten de Orde hebben jullie geen familie, geen dromen en geen ambities.’

Daarna moesten ze de ruwe katoenen zakken van hun britsen afhaken en de trappen van de toren afrennen, waarna Sollis ze over de binnenplaats naar de stallen joeg om de zakken met stro te vullen terwijl hij kwistig de rotting hanteerde. Vaelin kreeg de sterke indruk dat hij meer slaag kreeg dan de anderen en hij vermoedde dat Sollis hem met opzet naar de hoek werkte waar het oudere, nattere stro lag. Toen de zakken vol waren dreef hij iedereen weer de trappen op, terug naar hun zolderkamer in de toren, waar ze de zakken op de planken legden die als bed dienden. Toen ging het opnieuw omlaag, naar de kelder onder de burcht,

waar ze hijgend in de kou een rij vormden. Het was een enorme, spelonkachtige ruimte met bakstenen muren en eindeloze gangen. Vaelin voelde zich weer angstig worden toen hij om zich heen keek naar de dreigende, donkere gewelven.

‘Kijk vóór je!’ De rotting van Sollis liet een striem achter op zijn arm en Vaelin onderdrukte een kreet van pijn.

‘Nieuwe oogst, meester Sollis?’ klonk een vrolijke stem. Uit de duisternis verscheen een man met een flikkerende olielamp in zijn hand, die de omvang had van een kolenschop. Vaelin had nog nooit eerder iemand gezien die breder leek te zijn dan hij lang was. Om zijn reusachtige lichaam droeg hij net als de andere leermeesters een donkerblauwe mantel, maar deze had op borsthoogte een geborduurde roos. Sollis had geen versiering op zijn mantel.

‘Weer een lading stront, meester Grealin,’ antwoordde Sollis met weinig enthousiasme.

Er verscheen een glimlachje op Grealins vlezige gezicht. ‘Die boffen maar dat ze onder jouw hoede komen.’

Even viel er een stilte. Vaelin voelde de spanning tussen de twee mannen en het viel hem op dat het Sollis was die er een eind aan maakte. ‘Ze moeten spullen hebben.’

‘Vanzelfsprekend.’ Grealin kwam naderbij om de groep te inspecteren. Hij bewoog zich opvallend lichtvoetig voor iemand met zijn omvang, alsof hij over de tegels zweefde. ‘De kleine strijders moeten worden bewapend ter voorbereiding op hun toekomstige heldendaden.’ Hij glimlachte nog steeds, maar Vaelin zag geen vrolijkheid in de blik waarmee hij hen bestudeerde. Opnieuw moest hij denken aan zijn vader, aan de manier waarop die keek als hij de paardenmarkt bezocht en een van de fokkers hem een strijdros probeerde aan te smeren. Terwijl hij om het dier heen liep, vertelde hij Vaelin dan hoe je een goed oorlogspaar kon herkennen, dat te dikke spieren betekenden dat het sterk was in het strijdgewoel maar te langzaam in de aanval, dat de beste paarden nog genoeg energie moesten hebben nadat ze waren losgebroken. ‘De ogen, Vaelin,’ had hij gezegd. ‘Je moet een paard hebben met vuur in zijn ogen.’

Misschien was meester Grealin daar nu naar op zoek. Vuur in hun ogen, iets waaraan hij kon zien hoe ze zouden presteren in de aanval of het strijdgewoel.

Grealin bleef staan bij een tengere jongen die Caenis heette en die be-